

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการที่ได้ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 โดยบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่ผ่านมานั้น ทำให้ทราบถึงพัฒนาการในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพว่ามีความเป็นมาอย่างไร มีกี่รูปแบบ รวมทั้งแนวคิดและรูปแบบของการบริหารสินทรัพย์ของประเทศไทย และของต่างประเทศ ว่ามีลักษณะอย่างไร ตลอดจนหลักการและเหตุผลทางกฎหมายในการจัดตั้งหน่วยงานบริหารสินทรัพย์ของประเทศไทย โดยได้แบ่งหน่วยงานบริหารสินทรัพย์เป็นทั้งของรัฐ และของเอกชนว่ามีลักษณะการจัดตั้งและบริหารงานอย่างไร แต่ละหน่วยงานที่ได้จัดตั้งขึ้นมีกฎหมายใดสนับสนุน รวมทั้งมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 เป็นอย่างไร เพื่อวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการบริหารสินทรัพย์ ตามพระราชกำหนดฉบับนี้ ดังนั้น ในบทนี้จะเป็นการสรุปเนื้อหาต่างๆ ที่ได้ทำการศึกษาและในตอนท้ายจะทำการเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งจะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 บทสรุป

จากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2540 นับได้ว่ามีความร้ายแรงที่สุด เหตุการณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของประเทศไทย จนทำให้รัฐต้องขอรับความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เพื่อนำเงินมาช่วยเหลือฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยในการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศนั้น รัฐต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและนโยบายที่กองทุนการเงินระหว่างประเทศกำหนด จึงทำให้รัฐได้กำหนดนโยบายและมาตรการต่างๆ รวมทั้งสนับสนุนให้สถาบันการเงินจัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของระบบสถาบันการเงินนั้น และเพื่อให้เศรษฐกิจของประเทศดำเนินต่อไปได้ตามปกติ

สำหรับแนวคิดในการจัดตั้งหน่วยงานบริหารสินทรัพย์ขึ้นนั้นเกิดจากประเทศไทยประสบวิกฤตเศรษฐกิจและต้องทำการกู้ยืมเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศเพื่อใช้เป็นทุน

สำรองของประเทศ โดยกำหนดให้ประเทศไทยต้องดำเนินการในเรื่องการควบคุมวิธีดำเนินการนโยบายทางการเงิน นโยบายอัตราแลกเปลี่ยน และการแก้ไขปัญหาสถาบันการเงิน โดยให้ปิดสถาบันการเงินที่ขาดสภาพคล่อง ซึ่งต่อมาภายหลังได้มีนโยบายใหม่ว่า หากสถาบันการเงินใดประสบปัญหาขาดสภาพคล่อง หรือมีเงินกองทุนไม่พอก็ให้ใช้วิธีแทรกแซงโดยไม่ปิดกิจการ และแนะนำให้รัฐบาลไทยดำเนินการเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพในระบบสถาบันการเงิน ซึ่งในการแก้ไขปัญหาในระบบสถาบันการเงินนั้น ต้องอยู่บนพื้นฐานที่รวดเร็วและทันต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเกิดความเสียหายน้อยที่สุด ดังนั้น จึงทำให้ต้องศึกษาถึงหลักเกณฑ์และแนวคิดในการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามนโยบายในการบริหารสินทรัพย์ของรัฐบาล ซึ่งหน่วยงานหรือองค์กรบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพโดยทั่วไป แบ่งได้ตามลักษณะของการบริหารออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่หนึ่ง การบริหารแบบรวมศูนย์จัดการ (Centralized Approach) มี 2 รูปแบบ ได้แก่ การบริหารงานที่เน้นการปรับโครงสร้างหนี้ และการบริหารที่เน้นการจำหน่ายสินทรัพย์ ส่วนลักษณะที่สอง คือ การบริหารแบบกระจายศูนย์จัดการ (Decentralized Approach) จะเน้นการปรับโครงสร้างหนี้เป็นหลัก

ส่วนแนวคิดในการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของต่างประเทศนั้นที่มีลักษณะแบบรวมศูนย์การจัดการ ซึ่งมีส่วนที่เน้นการจำหน่ายทรัพย์สินโดยรวดเร็วและเน้นการปรับโครงสร้างหนี้ ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เป็นต้น ส่วนประเทศที่มีการจัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์แบบกระจายศูนย์จัดการ ได้แก่ ญี่ปุ่น ฮังการี อาร์เจนตินา โปแลนด์ เป็นต้น

สำหรับประเทศไทยได้มีการออกมาตรการทางกฎหมาย เพื่อแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ รวมถึงจัดตั้งหน่วยงานบริหารสินทรัพย์ขึ้นมาในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างรวดเร็ว โดยแบ่งหน่วยงานบริหารสินทรัพย์ของไทยตามรูปแบบของการบริหารดังนี้ คือ การบริหารแบบรวมศูนย์จัดการจะเป็นหน่วยงานบริหารสินทรัพย์ของรัฐหรือมีรัฐเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ซึ่งมีทั้งการบริหารแบบเน้นการจำหน่ายทรัพย์สิน ได้แก่ องค์กรปฏิรูประบบสถาบันการเงิน หรือเรียกว่า “ปรส.” (ปัจจุบันได้ยุบเลิกแล้ว) จัดตั้งขึ้นตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. 2540 และแบบเน้นวิธีปรับโครงสร้างหนี้ ได้แก่ บรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน หรือเรียกว่า “บบส.” จัดตั้งขึ้นตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2540 (ปัจจุบันได้ควบรวมกิจการกับบริษัทบริหารสินทรัพย์ กรุงเทพพาณิชย์ จำกัดแล้ว) บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย หรือเรียกว่า “บสท.” จัดตั้งขึ้นตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 (ปัจจุบันได้ยุบเลิกแล้ว) บริษัทบริหารสินทรัพย์ กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด หรือเรียกว่า “บสภ.” และบริษัท บริหารสินทรัพย์สุขุมวิท จำกัด หรือเรียกว่า “บสส.”

มีกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาาระบบสถาบันการเงินเป็นผู้ถือหุ้นทั้งหมด จัดตั้งขึ้นตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541

ส่วนการบริหารงานแบบกระจายศูนย์จัดการ (Decentralized Approach) ได้แก่ บริษัทบริหารสินทรัพย์ต่างๆ ที่สถาบันการเงินเอกชนเป็นผู้จัดตั้งขึ้น เพื่อบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของตนเอง ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541

โดยตามกฎหมายดังกล่าวมา องค์การปฏิรูประบบสถาบันการเงิน หรือเรียกว่า “ปรส.” มีหน้าที่พิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการสถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ และจำหน่ายทรัพย์สิน ของสถาบันการเงิน 56 แห่งที่ปิดกิจการโดยวิธีการประมูลหรือโดยวิธีการแข่งขัน โดยไม่มีอำนาจดำเนินการด้วยวิธีอื่น รัฐจึงได้จัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน หรือเรียกว่า “บปส.” เข้ามาเพื่อซื้อทรัพย์สินจากองค์การปฏิรูประบบสถาบันการเงิน และช่วยปรับโครงสร้างหนี้ให้แก่ลูกหนี้ เพื่อนำไปสู่การฟื้นตัวของธุรกิจเอกชน หลังจากนั้นรัฐได้สนับสนุนให้เอกชน โดยเฉพาะสถาบันการเงินต่างๆ จัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพื่อรับโอนสินทรัพย์หรือสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินนั้นมาบริหาร โดยการแยกหนี้เสียออกมาให้เหลือแต่หนี้ดี ทำให้สถาบันการเงินนั้น ไม่มีหนี้เสียให้เป็นภาระในการต้องเพิ่มทุน จึงได้มีการออกพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 ขึ้นโดยมีข้อกำหนดพิเศษและอำนวยความสะดวกในการรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินที่จัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์แห่งนั้นมาบริหาร ซึ่งขณะนี้บริษัทบริหารสินทรัพย์จำนวน 22 แห่ง โดยแยกเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐจำนวน 2 แห่ง ได้แก่ บริษัทบริหารสินทรัพย์ กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด และบริษัท บริหารสินทรัพย์ สุขุมวิท จำกัด

นอกจากนี้รัฐได้จัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยขึ้น ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 เพื่อเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่แก้ไขปัญหาหนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินของรัฐและของเอกชนให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยนำสินทรัพย์ที่จัดว่าด้วยคุณภาพไปบริหารจัดการ ซึ่งตามกฎหมายนี้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยมีอำนาจเด็ดขาดในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ โดยการปรับโครงสร้างหนี้ ปรับโครงสร้างกิจการ รวมทั้งทำการจำหน่ายทรัพย์สินหลักประกันของลูกหนี้ได้โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการพิจารณาทางศาลดังเช่นบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 พบว่าในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของบริษัทบริหารสินทรัพย์ ภายใต้พระราชกำหนดฉบับนี้มีได้มีบทบัญญัติให้อำนาจบริษัทบริหารสินทรัพย์ ดำเนินการบริหารสินทรัพย์ได้อย่างกว้างขวางและชัดเจน ทั้งในเรื่องการตรวจสอบทรัพย์สินที่จะ

ทำการโอน การบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง การสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้ เขตอำนาจศาลที่จะทำการฟ้องคดี การบังคับจำนองและการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน อายุความในการฟ้องคดี การจำหน่ายทรัพย์สินรอการขาย เป็นต้น จึงทำให้การนำสินทรัพย์ด้อยคุณภาพไปบริหารจัดการโดยบริษัทบริหารสินทรัพย์ ต้องดำเนินการตามวิธีปกติทั่วไปหากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ โดยต้องดำเนินการตามขั้นตอนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 อย่างคดีแพ่งทั่วไปมาใช้ในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้อยคุณภาพเหล่านั้น อีกทั้งบทบัญญัติที่มีอยู่ก็ไม่เอื้ออำนวยต่อการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพเพียงพอ

แต่จากการศึกษาหลักกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 พบว่ากฎหมายได้ให้สิทธิและอำนาจพิเศษแก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยที่จัดตั้งนี้ตามพระราชกำหนดฉบับนี้ไว้หลายประการ ดังนี้

1. สถาบันการเงินที่โอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้แก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย มีหน้าที่ต้องแจ้งข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับสิทธิเรียกร้อง สิทธิ หรือภาระผูกพันอื่นใดให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยทราบ โดยละเอียดครบถ้วนก่อน รวมทั้งต้องรับผิดชอบถ้าเป็นเหตุให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้รับความเสียหาย ตามมาตรา 37

2. สิทธิยกเว้นไม่ต้องบอกกล่าวการโอน ตามมาตรา 306 แห่งประมวลแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ กฎหมายได้กำหนดวิธีการไว้อย่างชัดเจนถึงการดำเนินการอย่างอื่นแทนการบอกกล่าวการโอนเป็นหนังสือแก่ลูกหนี้ ตามมาตรา 38 ซึ่งสามารถทำได้โดยการโฆษณารายการ หรือรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญ ในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวัน

3. การบังคับจำนองและจำหน่ายทรัพย์สินหลักประกันของลูกหนี้โดยไม่ต้องปฏิบัติตามหลักกฎหมายทั่วไปในคดีแพ่ง กล่าวคือ บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ได้โดยลำพังไม่ต้องฟ้องคดีเพื่อขออำนาจศาล ให้พิพากษาบังคับเอาทรัพย์สินที่จำนองออกขายทอดตลาด เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ รวมทั้งยังมีอำนาจจำหน่ายทรัพย์สินดังกล่าว โดยวิธีการอื่นๆ หรือรับโอนทรัพย์สิน ตามมาตรา 74 ถึง มาตรา 76

4. สิทธิประโยชน์ในทางภาษีและค่าธรรมเนียม ในมาตรา 41 และมาตรา 43 กล่าวคือ ได้รับยกเว้นภาษีอากร ค่าธรรมเนียมหรือค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง กรณีที่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย โอน หรือรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ตลอดจนหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ และ

การโอนทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการปรับโครงสร้างหนี้หรือโครงสร้างกิจการตามพระราชกำหนดฉบับนี้และถ้ามีการยึดการขายทอดตลาดตามกระบวนการทางศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมเช่นกัน

5. สิทธิในเรื่องอายุความในการฟ้องคดี ในมาตรา 30 กล่าวคือ บรรษัทบริหารสินทรัพย์สามารถขยายอายุความในการฟ้องคดีได้ กรณีสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่รับโอนซึ่งมีการฟ้องคดีอยู่ในศาลโดยศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษา และศาลได้สั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ถ้าอายุความฟ้องร้องยังเหลืออยู่ไม่ถึงห้าปีนับแต่วันจำหน่ายคดีให้ขยายอายุความออกไปเป็นห้าปีนับแต่วันที่ศาลสั่งจำหน่ายคดี

6. สิทธิประโยชน์ของบุคคลภายใต้ๆ ที่ทำธุรกรรมกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ให้ได้รับยกเว้นค่าภาษีอากร ค่าธรรมเนียมหรือค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง ในกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา 29

เมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับแล้ว จะเห็นได้ว่ามีเจตนารมณ์เพื่อจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาบริหารจัดการสินทรัพย์ด้อยคุณภาพเหมือนกัน รวมทั้งเป็นเครื่องมือของรัฐในการจัดการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพในระบบสถาบันการเงิน แต่ในการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจบริษัทบริหารสินทรัพย์ดำเนินการบริหารสินทรัพย์ได้อย่างกว้างขวางเบ็ดเสร็จอย่างเช่นพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 จึงทำให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ตามพระราชกำหนดฉบับนี้ยังไม่สามารถที่จะจัดการบริหารสินทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังมีปัญหาต่างๆ ในทางปฏิบัติอยู่พอสมควร ซึ่งจะกล่าวโดยสรุป ดังนี้

1. ปัญหาการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพในขั้นตอนการโอนทรัพย์สิน

ในขั้นตอนนี้บริษัทบริหารสินทรัพย์จะทำการตรวจสอบทรัพย์สินที่จะรับโอนก่อนที่จะมีการทำสัญญาโอนกันจริงกับสถาบันการเงินที่จะทำการโอนนั้น ในขั้นตอนนี้ยังมีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่พอสมควร ดังนี้

(1) ปัญหาในการไม่กำหนดความหมายของบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐไว้โดยเฉพาะ

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มิได้แบ่งแยกกระหว่างการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้อยคุณภาพโดยบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐ และบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชน ทำให้การบริหารงานของบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐเกิดความไม่คล่องตัวในฐานะหน่วยงานของรัฐ เมื่อเทียบกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐเช่นกันแต่มีอำนาจในการบริหารงานที่คล่องตัวและมีประสิทธิภาพ

(2) ปัญหาการตรวจสอบทรัพย์สินที่จะทำการโอน

ก่อนการรับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมาบริหารจัดการ บริษัทบริหารสินทรัพย์ จะต้องมีการตรวจสอบเอกสารหลักฐาน มูลหนี้ อายุความในการฟ้องคดี แต่ไม่สามารถตรวจสอบได้อย่างครบถ้วนในเวลาจำกัด เนื่องจากมีเอกสารที่จะต้องตรวจสอบจำนวนมากอันเกิดจากการเข้าซื้อหนี้ เมื่อเทียบกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ซึ่งกฎหมายให้อำนาจที่จะสั่งให้สถาบันการเงินที่โอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมาต้องมีหน้าที่แจ้งข้อมูลข้างต้นให้ละเอียดครบถ้วน ซึ่งหากเกิดความเสียหายจากการได้รับข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนสถาบันการเงินเหล่านั้นต้องรับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าวต่อบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย

2. ปัญหาการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพในขั้นตอนการดำเนินคดีกับลูกหนี้

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มิได้กำหนดหลักเกณฑ์พิเศษให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ดำเนินคดีกับลูกหนี้ไว้เป็นการเฉพาะในกรณีที่ไม่ชำระหนี้ จึงต้องปฏิบัติตามขั้นตอนหลักกฎหมายแพ่งอย่างคดีทั่วไป ซึ่งมีปัญหาในรายละเอียด ดังนี้

(1) ปัญหาการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง

พระราชกำหนดฉบับนี้ ได้ยกเว้นไม่ต้องบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 306 ในบางกรณีเท่านั้น ซึ่งการยกเว้นต้องเข้าหลักเกณฑ์ตามกฎหมายด้วย ซึ่งมีกระบวนการขั้นตอนที่ไม่สะดวกในการดำเนินการและต้องใช้ระยะเวลาอยู่พอสมควร จึงเป็นปัญหาในทางปฏิบัติอยู่ แต่เมื่อเทียบกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยในเรื่องการบอกกล่าวหาโอนสิทธิเรียกร้อง ซึ่งกฎหมายได้กำหนดไว้ชัดเจนและมีขั้นตอนที่ง่ายต่อการดำเนินการมากกว่า

(2) ปัญหาการสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้

การสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้ตามพระราชกำหนดฉบับนี้ ถือว่าเป็นขั้นตอนหนึ่งในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ซึ่งในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาลอาจต้องใช้เวลาในการดำเนินการที่เน้นช้าออกไป ตลอดจนการพิจารณาให้เข้าสวมสิทธิในชั้นศาล ต้องมีกำหนดวันนัดไต่สวนและส่งหมายให้ลูกหนี้

(3) ปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาลที่จะทำการฟ้องคดี

การที่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ ต้องฟ้องคดีภายใต้หลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ซึ่งการฟ้องคดีลูกหนี้จะต้องฟ้องต่อศาลภูมิลำเนาของลูกหนี้เท่านั้น ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น รวมถึงกรณีที่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไม่มีสาขาอยู่ในจังหวัดตามภูมิลำเนาของลูกหนี้ ย่อมส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

3. ปัญหาการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพในขั้นตอนการบังคับคดีกับลูกหนี้

พระราชกำหนดฉบับนี้ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์มีอำนาจพิเศษในการบังคับทรัพย์หลักประกันและจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ จึงต้องใช้สิทธิทางศาลอย่างคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งมีปัญหาดังนี้

(1) ปัญหาการบังคับจำนองทรัพย์หลักประกัน

การบังคับจำนองทรัพย์หลักประกันต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งต้องฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับหลักประกันของลูกหนี้ ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการ และมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น

(2) ปัญหาการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน

บริษัทบริหารสินทรัพย์ไม่สามารถจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ได้เลย ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หากยังอยู่ในขั้นตอนการดำเนินคดี ทำให้การจำหน่ายทรัพย์สินเกิดความล่าช้า และยังคงชำระค่าธรรมเนียมให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีด้วย

4. ปัญหาอายุความในการฟ้องคดี

กรณีสินทรัพย์ด้วยคุณภาพและทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ที่บริษัทบริหารสินทรัพย์รับโอนมาเพื่อมาบริหารจัดการนั้น มักจะเป็นหนี้ที่มีปัญหาและยากต่อการติดตาม โดยสถาบันการเงินเดิมได้ดำเนินการติดตามมาชั่วระยะเวลาหนึ่งมานานแล้ว อายุความในการดำเนินคดีตามกฎหมายในคดีแพ่งก็จะลดเหลือน้อยลง เมื่อมีการโอนมายังบริษัทบริหารสินทรัพย์จึงทำให้ต้องเร่งรีบในการติดตามหนี้บังคับคดี หรือฟ้องร้องคดีภายในกำหนดเวลาตามกฎหมาย

5. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพคล่องในการจำหน่ายทรัพย์สินรอการขาย

เมื่อมีการฟ้องร้องบังคับคดี และบริษัทบริหารสินทรัพย์ทำการซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดเข้ามาบริหาร หรือมีการรับซื้อรับโอนทรัพย์สินจากสถาบันการเงินอื่นจะต้องมีการจัดการดูแลและขายสินทรัพย์ออกไปนำรายได้เข้ามา แต่ไม่สามารถจำหน่ายทรัพย์สินรอการขาย ออกไปได้โดยรวดเร็ว ทำให้มีสินทรัพย์ค้างจำนวนมาก

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายการบริหารสินทรัพย์ของต่างประเทศนั้น ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้นำเสนอกฎหมายของประเทศที่ประสบวิกฤติเศรษฐกิจในเวลาใกล้เคียงกันที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และรูปแบบขนาดทางเศรษฐกิจคล้ายๆ ประเทศไทย ได้แก่ กฎหมายเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย และประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษารายละเอียดของการบริหารสินทรัพย์ในต่างประเทศจะพบว่าส่วนใหญ่จะมีลักษณะสถานะในการจัดตั้งไม่เหมือนกัน แต่วัตถุประสงค์ใน

การจัดตั้งเหมือนกัน อีกทั้งรูปแบบในการดำเนินงานคล้ายกัน รวมถึงอำนาจในการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ซึ่งจะกำหนดให้หน่วยงานบริหารสินทรัพย์จำหน่ายได้เองโดยไม่ต้องผ่านศาล เพราะจะต้องเร่งรัดแก้ไขหนี้ให้สิ้นสุดโดยเร็ว ซึ่งเมื่อเทียบกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพโดยบริษัทบริหารสินทรัพย์ของประเทศไทยที่จัดตั้งขึ้น ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 การดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินหลักประกันของลูกหนี้ จะต้องดำเนินการอย่างคดีแพ่งทั่วไปโดยผ่านกระบวนการพิจารณาทางศาล จึงทำให้เกิดความล่าช้าและส่งผลให้ทรัพย์สินเสื่อมค่าลงอันจะเป็นผลเสียกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากบทสรุปข้างต้น เพื่อให้การศึกษาเรื่องการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มีผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงขอเสนอแนะแนวทางในการกำหนดวิธีการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยการปรับปรุง แก้ไข ยกเลิกบทบัญญัติในพระราชกำหนดฉบับนี้ ดังนี้

5.2.1 ปัญหาการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพในขั้นตอนการโอนทรัพย์สิน

ในทางปฏิบัติยังมีปัญหาอยู่ค่อนข้างมาก จึงเห็นควรกำหนดสิทธิพิเศษ ในพระราชกำหนดฉบับนี้ ตามประเด็นปัญหาในส่วนนี้ ดังนี้

5.2.1.1 ปัญหาในการไม่กำหนดความหมายของบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐไว้โดยเฉพาะ

สมควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในพระราชกำหนดฉบับนี้ว่า หากมีหน่วยงานของรัฐถือหุ้นในบริษัทบริหารสินทรัพย์เกินร้อยละ 50 ให้เป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐ และมีหลักเกณฑ์รวมทั้งสิทธิพิเศษในการบริหารงานต่างจากบริษัทบริหารสินทรัพย์เอกชน เพราะบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐมีเจตนารมณ์ เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ไม่ใช่เพื่อลดยอดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สถาบันการเงินใด ดังเช่นบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชน และเพื่อให้หน่วยงานของรัฐอื่นจะได้เข้าใจว่า บริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐตามกฎหมายฉบับนี้เป็นหน่วยงานหนึ่งของรัฐเช่นกันเพียงแต่ อยู่ในรูปบริษัทจำกัดการติดต่อประสานงานกันก็จะได้รับความสะดวกและคล่องตัวขึ้นในทางปฏิบัติ อย่างเช่นส่วนงานราชการของกรมที่ดิน กรมบังคับคดี ศาลยุติธรรม ซึ่งหากไม่ได้มีการอธิบายให้ทราบแล้ว ก็จะไม่ทราบถึงการเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐ มีวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพนำเงินรายได้ส่งเข้ารัฐเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้ไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อประสานงานหรือได้รับความเห็นใจในฐานะองค์กรของรัฐน้อยลง

ดังนั้น จึงควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนความหมายของคำว่า “บริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐ” ในมาตรา 3 ว่า “บริษัทบริหารสินทรัพย์ที่มีกองทุนฟื้นฟูหรือหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจแห่งใดแห่งหนึ่งเป็นผู้ถือหุ้น หรือเป็นผู้ถือหุ้นรวมกันเกินกว่าร้อยละ 50 ของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว”

5.2.2.1 ปัญหาการตรวจสอบทรัพย์สินที่จะทำการโอน

สมควรกำหนดในพระราชกำหนดฉบับนี้ว่า ในกรณีที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ประสงค์จะรับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์คือคุณภาพจากสถาบันการเงินใด เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศแล้ว ให้เป็นหน้าที่ของสถาบันการเงินนั้นต้องจัดทำเอกสาร รายละเอียด ข้อมูลให้ถูกต้อง รวมทั้งมีบทลงโทษหากเกิดความเสียหายจากกรณีดังกล่าว ซึ่งจะทำให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถวางแผนในการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์คือคุณภาพอย่างถูกต้อง เพื่อจะได้พิจารณาว่าควรรับซื้อหรือรับโอนมากน้อยเพียงใดให้เป็นประโยชน์ต่อการบริหารจัดการมากที่สุด ดังเช่นที่มีบทบัญญัติกำหนดไว้ในพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544

ดังนั้น จึงควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนนี้ว่า “ในการโอนสินทรัพย์คือคุณภาพให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ ให้สถาบันการเงินมีหน้าที่ต้องแจ้งข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับสินทรัพย์คือคุณภาพให้กับบริษัทบริหารสินทรัพย์ทราบโดยละเอียด และถ้าการแจ้งข้อมูลไม่ครบถ้วน ซึ่งเป็นเหตุให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้รับความเสียหายในภายหลัง สถาบันการเงินนั้นต้องรับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าว”

5.2.2 ปัญหาการบริหารสินทรัพย์คือคุณภาพในขั้นตอนการดำเนินคดีกับลูกหนี้

ในทางปฏิบัติยังมีปัญหาอยู่มากและทำให้ล่าช้า จึงควรกำหนดหลักเกณฑ์สิทธิพิเศษลงในกฎหมาย ดังนี้

5.2.1.2 ปัญหาการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง

พระราชกำหนดฉบับนี้ได้กำหนดขกเว้นการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้เฉพาะกรณีที่ให้สถาบันการเงินเดิมที่โอนหนี้ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ ซึ่งในทางปฏิบัติเมื่อมีการโอนหนี้แล้วบริษัทบริหารสินทรัพย์ผู้รับโอนอาจจะไม่สะดวกที่จะให้สถาบันการเงินเดิมผู้โอนทำการเรียกเก็บและรับชำระหนี้ต่อไป โดยบริษัทบริหารสินทรัพย์อาจจะทำการติดตามและเรียกเก็บหนี้เอง ดังนั้น จึงควรแก้ไขกฎหมายให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้รับความสะดวกในการบริหารจัดการมากกว่า เพราะอย่างไรก็ตามการโอนสินทรัพย์คือคุณภาพนี้สาระสำคัญ คือการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจไม่ว่าหน่วยงานใดจะเป็นผู้บริหารหนี้ลูกหนี้ก็ต้องชำระหนี้และการโอนหนี้มายังบริษัทบริหารสินทรัพย์จะมีสิทธิประโยชน์มากกว่าเป็นหนี้อยู่กับสถาบันการเงินเดิมด้วยอย่างแน่นอน การบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องในกรณีปกติ

ทั่วไปจะทำให้เกิดความล่าช้า เพราะมีลูกหนี้ที่รับโอนจำนวนมาก ซึ่งในเรื่องนี้พระราชกำหนด
บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 ได้กำหนดข้อยกเว้นในการบอกกล่าวการโอน ตามมาตรา
306 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไว้อย่างชัดเจนและสะดวกต่อการปฏิบัติจึงควรนำ
หลักเกณฑ์ของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยมาปรับใช้ในส่วนนี้ด้วย

ดังนั้น จึงควรยกเลิกบทบัญญัติในมาตรา 9 โดยกำหนดบทบัญญัติในมาตรา 9 ใหม่ ว่า
“ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าบริษัทบริหารสินทรัพย์
จะทำการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ทำการบอกกล่าว
การโอน โดยลงโฆษณารายการหรือรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์
และในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวัน
หรือจะบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังลูกหนี้แต่ละรายก็ได้ และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอน
และยอมรับการโอนโดยชอบ ตามมาตรา 306 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

5.2.2.2 ปัญหาการสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าของหนี้

สมควรจะมีการแก้ไขกฎหมายส่วนนี้ เนื่องจากในกรณีที่มรดกตกอยู่ในศาลแล้ว เมื่อมีการ
รับโอนหนี้มายังบริษัทบริหารสินทรัพย์ ควรให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ยื่นคำร้องต่อศาลและให้ศาล
มีคำสั่งอนุญาต เพราะการพิจารณาของศาลในปัจจุบันศาลจะมีหมายนัดไต่สวนคำร้องก่อน และ
การดำเนินการดังกล่าวต้องชำระค่าใช้จ่ายในการว่าจ้างดำเนินการ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มภาระและ
ขั้นตอนโดยไม่จำเป็น การที่ให้ศาลสามารถสั่งอนุญาตในคำร้องได้เลยก็จะเป็นการลดขั้นตอนของ
ศาลและงานของศาลด้วยเช่นกันจะเป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่าย

ดังนั้น จึงควรยกเลิกบทบัญญัติในมาตรา 7 โดยกำหนดบทบัญญัติในมาตรา 7 ใหม่ว่า
“ในการโอนสินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ใน
ศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าทำการสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในศาล หรือในกรณีที่ศาลได้มี
คำพิพากษาบังคับคดีตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษา โดย
ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าทำการสวมสิทธิเป็นเจ้าของหนี้ได้โดยไม่ต้อง
ไต่สวนก่อน”

5.2.2.3 ปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาลที่จะทำการฟ้องคดี

ในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพรวดเร็ว และ
เสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการน้อยลง จึงควรให้สิทธิแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ในฐานะเจ้าหนี้
เลือกที่จะฟ้องลูกหนี้ตามมูลคดีที่เกิดขึ้นได้อีกแห่งหนึ่งได้ด้วย

ดังนั้น จึงเห็นสมควรเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องเขตอำนาจศาลไว้ในพระราช
กำหนดฉบับนี้ไว้โดยเฉพาะว่า “ในการฟ้องคดีเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของบริษัท

บริหารสินทรัพย์ต่อศาลให้นำบทบัญญัติเรื่องเขตอำนาจศาลในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

5.2.3 ปัญหาการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพในขั้นตอนการบังคับคดีกับลูกหนี้

การที่พระราชกำหนดฉบับนี้ มิได้กำหนดเรื่องการบังคับคดีกับลูกหนี้ไว้โดยเฉพาะ จึงต้องดำเนินการตามขั้นตอนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง อันส่งผลทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติหลายประการ ดังนี้

5.2.3.1 ปัญหาการบังคับจำนองทรัพย์สินหลักประกัน

ปัญหาในเรื่องนี้ทำให้เกิดข้อจำกัดในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพค่อนข้างมาก เนื่องจากบริษัทบริหารสินทรัพย์มีนโยบายในการรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินหลายแห่ง ซึ่งจุดประสงค์หลัก คือการบังคับทรัพย์สินของลูกหนี้ให้ชำระหนี้โดยรวดเร็ว การที่ต้องฟ้องร้องบังคับคดีกับทรัพย์สินหลักประกันในศาล ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มและมีขั้นตอนมากขึ้นทำให้เกิดความล่าช้าในการบังคับชำระหนี้ การแก้ไขกฎหมายให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถบังคับจำนองได้ทันที โดยไม่ต้องฟ้องร้องต่อศาลก่อนจะทำให้การบริหารรวดเร็วขึ้น และไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดีไม่มีค่าธรรมเนียมศาลที่ต้องชำระ ซึ่งกฎหมายของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้มีข้อยกเว้นให้ทำการบังคับจำนองได้ จึงควรนำหลักเกณฑ์ของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยมาปรับใช้ในส่วนนี้ด้วย

ดังนั้น จึงควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนนี้ว่า “ในกรณีที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ประสงค์จะบังคับจำนองหรือบังคับจำนำกับทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์มีหนังสือบอกกล่าวให้ลูกหนี้และผู้จำนอง หรือผู้จำนำชำระหนี้ภายในกำหนดเวลาหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าว โดยจะต้องระบุด้วยว่าหากบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามการชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์จะบังคับชำระหนี้ในสินทรัพย์ด้วยคุณภาพตามบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดนี้”

5.2.3.2 ปัญหาการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน

การบังคับทรัพย์สินหลักประกันของบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพื่อนำสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมาบริหารจัดการ ต้องฟ้องร้องบังคับคดีต่อศาล และมีการขายทอดตลาดโดยกรมบังคับคดีเท่านั้น ซึ่งกรมบังคับคดีมีทรัพย์สินที่จะต้องทำการยึดและขายทอดตลาดอยู่มาก กว่าที่จะขายได้ต้องรอนานทำให้เป็นอุปสรรคในการรับโอนหนี้เข้ามาใหม่ เพราะสินทรัพย์เดิมยังไม่สามารถทำการขายหรือระบายออกได้ จนกว่าจะโอนมาเป็นทรัพย์สินของบริษัทบริหารสินทรัพย์

ดังนั้น จึงควรเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชกำหนดฉบับนี้ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถจำหน่ายทรัพย์สินที่อยู่ระหว่างบังคับคดีได้เอง ในเรื่องนี้กฎหมายบรรษัทบริหารสินทรัพย์

ไทยได้มีกฎหมายให้อำนาจดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินหลักประกันของลูกหนี้ได้เอง ซึ่งทำให้เกิดความรวดเร็ว จึงควรเพิ่มเติมบทบัญญัติในกฎหมายฉบับนี้ ดังนี้

1) ถ้าลูกหนี้ ผู้จ้าง หรือผู้จำหน่าย ไม่ชำระหนี้ภายในเวลาตามที่บริษัทบริหารสินทรัพย์กำหนดให้บริษัทบริหารสินทรัพย์มีอำนาจดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นได้

2) ในการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ขายทอดตลาด แต่ถ้าเห็นว่าการจำหน่ายโดยวิธีอื่นจะเป็นประโยชน์มากกว่าก็ให้จำหน่ายโดยวิธีอื่นได้ หรือจะรับโอนทรัพย์สินนั้นไว้ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับจากการขายทอดตลาดแทนการจำหน่ายก็ได้

3) การจำหน่ายทรัพย์สินของบริษัทบริหารสินทรัพย์นั้น ให้ประกาศล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันจำหน่าย โดยลงโฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ ผู้จ้าง ผู้จำหน่าย ผู้ค้ำประกัน และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินนั้น

4) ในกรณีที่บุคคลใด หรือผู้เสียหายจากการจำหน่ายทรัพย์สินมีข้อต่อสู้กับทรัพย์สินที่จำหน่าย ให้ยื่นคำร้องต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์ก่อนวันจำหน่ายทรัพย์สิน ไม่น้อยกว่า 3 วัน มิฉะนั้นให้ถือว่าได้มีการให้ความยินยอมต่อการจำหน่ายทรัพย์สินแล้ว

5) ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมที่เกิดขึ้นหรือเกี่ยวเนื่องกับการยึด การขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินของลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

5.2.4 ปัญหาอายุความในการฟ้องคดี

ในเรื่องนี้ควรมีการเพิ่มเติมกฎหมายให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ที่รับโอนหนี้มาบริหารจัดการที่มีอายุความในการฟ้องร้องคดีเหลือไม่น้อยกว่า 5 ปี ให้ขยายอายุความในการฟ้องคดีออกไปเป็น 5 ปี จะทำให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถทำการตรวจสอบ และมีเวลาในการดำเนินการอย่างเพียงพอ ไม่เช่นนั้นก็อาจเกิดความผิดพลาดในการตรวจสอบ และทำให้คดีขาดอายุความ ทำให้เกิดความเสียหายในการฟ้องคดี ในเรื่องนี้กฎหมายของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้กำหนดไว้ให้ขยายอายุความออกไปได้ จึงควรที่จะนำมาปรับใช้กับบริษัทบริหารสินทรัพย์ได้ เพราะจุดประสงค์ในการบริหารสินทรัพย์คือคุณภาพก็เพื่อแก้ไขระบบเศรษฐกิจการเงินของประเทศเช่นกัน

ดังนั้น จึงเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนนี้ว่า “ในกรณีที่บริษัทบริหารสินทรัพย์รับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินมาบริหาร ถ้าอายุความฟ้องร้องเหลืออยู่ไม่ถึง 5 ปี นับแต่วันที่รับโอนให้ขยายอายุความฟ้องคดีออกไปเป็น 5 ปี”

5.2.5 ปัญหาเกี่ยวกับสภาพคล่องในการจำหน่ายทรัพย์สินรอการขาย

ปัญหาที่พบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สินรอการขายนี้ มักจะประสบปัญหาเนื่องจากทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันของลูกหนี้ส่วนใหญ่จะให้ไว้ตั้งแต่ทำสัญญากู้ยืมและจดทะเบียนจำนองกับเจ้าหนี้เดิมก่อนที่จะมีการ โอนหนี้ดังกล่าวมายังบริษัทบริหารสินทรัพย์ ซึ่งจะเป็ นเวลานานอันทำให้ทรัพย์สินเหล่านั้นเสื่อมค่าลง และหากเทียบกับการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นโครงการใหม่ และรัฐมีนโยบายด้านภาษีมาช่วยสำหรับผู้ซื้อที่ประสงค์จะซื้อ ย่อมส่งผลกระทบต่อสภาพคล่องของสินทรัพย์รอการขายซึ่งเป็นอสังหาริมทรัพย์มือสองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่ารัฐควรมีมาตรการทางกฎหมาย เพื่อช่วยกระตุ้นยอดขายทรัพย์สินรอการขายให้ประชาชนมีความสนใจมากขึ้น เนื่องจากข้อได้เปรียบในด้านราคาที่ ถูกกว่า เพื่อให้การโอนขายทรัพย์สินรอการขายโดยบริษัทบริหารสินทรัพย์เกิดความคล่องตัว โดยให้ประชาชนที่ซื้อทรัพย์สินรอการขายจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียม ในการโอนกรรมสิทธิ์ ซึ่งในเรื่องนี้กฎหมายบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้กำหนดให้บุคคลใดๆ ที่ทำธุรกรรมกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมหรือค่าธุรกรรมเนียม อันเกิดจากการนั้น จึงเห็นควรนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้กับบริษัทบริหารสินทรัพย์

ดังนั้น จึงเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนนี้ว่า “ในกรณีบุคคลภายนอกซื้อทรัพย์สินรอการขายจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมในการ โอนกรรมสิทธิ์”

จากปัญหาที่ได้กล่าวมาทั้งหมด จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จำต้องมีการปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิก บทบัญญัติตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 เพื่อให้การบริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ตามพระราชกำหนดฉบับนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมดังเจตนารมณ์ในการจัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในระบบสถาบันการเงินให้ เป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจักส่งผลเป็นการเพิ่มขีดความสามารถของสถาบันการเงินในการปล่อยสินเชื่อให้กับภาคธุรกิจได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลกับปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งเป็นผลดีต่อการดำเนินธุรกิจ การพัฒนาประเทศและส่งผลเชิงบวกต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศต่อไป